

Publicerad 2012-10-03 01:59 av Marcus Gabriel Fors

Om en Solros

Du Solros, sagolika sken som strålar under stjärnorna sfär så sant
Det brinner bekännande barmhärtighet och bravur i dina ögon gröna
Levande lyrik som lärkans lovord utan limitation vid tidens brant
Fostrar du hopp hugget i helhet i hjärtats handlöst hejdlösa dans

Du stjäla självaste solens sagor från sömnen när du skiner som igår
Aldrig tvivla till tron till din tanke tidlöst tyckande, ta tiden till vara
Hur har huldorna hittat annat än sökaren i dig som hoppas och består?
Räds ej en ömsint hand som håller dig hals över huvud och torkar din inre tår

Tårar finns fruktlöst frekventa som en furiös främling i förbifarten fram
Men dölj ej den du definitivt är då gryningen dagar från dekadensens dimma
Räds inte rå om den rafflande rikedom som med radiens ryms inom din ram
För framtidens öppna famn förstår, den finns där figurerande att bli funnen av dig

I dina ögon dagas gårdagens darrande dröm i morgondagens diktade prakt
Du är sedd, du sågs, din subtila skönhet sagolikt samlad i sammanhanget som en sång
Sjung sanningsenligt ut utan oro eller slut, ty jag vill höra det du vill ha sagt
Vägen som vandrar vidare är vår egen att vörda, vittna och vankas världsvant vid

Blott är jag en bard bortblåst i bråddjupets brådande brådska och bön
Jag ber efter benådning till dem som bortsprungna blivit blinda av tiden
Kunde jag stanna stod jag här och skådade din själ i stillsamhet krön efter krön
Dina ord orsakar ovanliga oanade orkanvindar i oändligheten som är min lön

Men vägen vrider sig verserad och vred, vandrar mot mitt vederlag vad det nu må vara
Länge har jag legat livlöst letande livets lott och låtit löften leda mig långfärder bort
Minuterna minskar mörkret mustar ej mot mitt maner och marscherar metodiskt till det klara
Nu kan jag blott vänta bara och försvara den chans jag således i sista stund fått du underbara

Det är en dåres dag då döden distanserat demaskerad ödets väg dit dansen drakoniskt dansar
Vad mina ord malplacerade, maskerade menar är målsättningen gör motvärn med blicken från dig
Ibland isar illvilligt istiden som i mitt ihåliga hjärta infinner sig i tid och otid som fiendens lansar
Nobelt nyttjar nutiden närhelst en notifikation som når ned i näktergalens nonchalans och pansar

Du Solros, du solsken, basala barfotabarn som befinner sig bona fide bortom bråddjupens bravad
Du bär en hoppfullhet utan harm i hjärtats habitat, honorabelt älskvärt helt och hållet humant
Jag beundrar den bragd som befogat befinner sig i dina gröna ögon, en vacker själs broderade parad

Hösten anförtror amoröst sitt andetag, ditt antågande adderar till tid en anblick av hoppets kavalkad

Vandra du med huvudet högt utan vilseledande varsel och villfarande vidunder vid midnattstimma

Följ hjärtat framåt utan fruktan på din famösa färd mot fjärran frekvent följt av fullbordan

Frigid är du ej utan fullkomligt fantastisk i mina ögon, förverka ej friheten genom förstulen strimma

Lev kärt kreativa kärlekskrigare, i mina klärvoajanta ögon kan jag endast liv i din framtid förnimma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten